

Автор: Едуард Сукиасян

Рубрика: Библиотеките и обществото

Публикувана: бр. 6, декември 2018

Веднъж се оказах в непознат район на града. Лошото време заплашваше да премине в проливен дъжд. Трябваше навреме да намеря къде да се скрия.

И изведнаж неочаквано пред мен се появи сграда, на която с големи букви, които се виждаха отдалеч, беше написана една дума: БИБЛИОТЕКА. Входът под козирката беше ярко осветен, вратите – широко разтворени. Аз видях зелените лампички на турникета (въртележка на входа за преминаване един по един), но гише „пропуски“ – нямаше.

Неочаквано се появи жена на средна възраст с добра усмивка.

– Добро утро, защо не влизате?

– Не знам как. Разглеждам турникета.

– Не му обръщайте внимание, влизайте. Той ще ви преброи като посетител. Аз разбрах – вие сте при нас за първи път. Влезте в залата вдясно, съблечете се. А после можете да се поразходите из библиотеката.

В залата на едната стена имаше закачалка, а отсреща се намираха шкафчета с различна височина (в най-големите отделения би се побрала даже домакинска чанта на колела или куфар), от ключалките стърчаха ключове. Нисички пейчици приканваха да си смениш обувките – вътре във всеки шкаф се оказаха пантофи от изкуствен материал с различни размери.

Стената в края на залата беше обърната, знаците в горния край подсказваха, че там са тоалетните. И, накрая, четвъртата стена. На нея имаше два различни стенда. Първият „Нашите правила. Как да получиш читателска карта“, на втория се намираха поетажните планове на помещенията на библиотеката (те се срещаха във всички стаи и коридори, но голямото кръгче „Вие се намирате тук“ всеки път се преместваше заедно с мен).

Отначало на мен не ми беше до правила. Аз окачих на закачалките мократа си връхна дреха, освободих се от излишните си вещи, възползвайки се от шкафчето. Приятен спомен остави посещението на тоалетната. И едва тогава аз се задълбочих в четене на правилата. От първото изречение разбрах – ще мога да взема книги за вкъщи само в случай, че се регистрирам! По-нататък не прочетох, тъй като не се готвех да ставам читател на тази библиотека. Ако знаех отрано как греша! При регистрацията, за която ми трябваше само паспорта, ми дадоха книжка с всички правила и поетажни планове, адреси и телефони. От правилата в частност научих, че трябва да оставя електронната си поща и ще получавам информация за всички новости и мероприятия, даже за новите постъпления. Даже ми обещават да ми изпратят отчета на библиотеката (интересно, за какво ми е той на мен?)...

Цялата статия можете да прочете,

ако се абонирате за печатното или електронното издание на [списание ББИА](#)
[онлайн](#) !